

KALÁSZ MÁRTON

Itt élhetek

*Itt lehetek eztán bezárva,
ahogy néha kívántad is,
szemtől szívig jellem kívánna,
ne taszithasson semerre, hamis
tárhatja épp magát, a hit
magunkban. Bármiképp ha késhet,
erőt homályként fontoltan, ne itt
vissza – igaz, még úgy idézhet,
gondunk gondolat híján bontanod,
de a gond, s épp munkád, ha ígérted,
kint vár egy évszak, akár javítod,
bizz még abban, ami mellől kitérhet
a pillanatnyi szándék – mit te érsz,
arra majd támaszkodsz – nemhogy kitérsz.*

Vigasz

*Mindenki szíves akár tüstént segíteni –
ki magányos, engedettel most ébredtem: enyhítheti,
pillantás, jó itt, zár szűnő éjféltre, erkélyfal úgy tapad,
ezáltal nem persze, búcsújel, dallam-fész se mindre akad.
De – ha szellő épp, csak hűsén kiválva, ránk akadt.
Már szinte szundítsunk – a telep odalent még fönnfakad,
elvonagló percek, egy vers elvonulása benne él,
vagy ott keltjük: a szép szó, fakasztója jót remél.
Reggeltől e kis hiúság, létkegy: juttathatom –
az erkély int, már húzódjunk, lélek, test, s ha esik
kis idő, ránk, majd ez a nyár lesz – igék olyanná testesítik,
öröm, lapozva, néha ott, ahol, ha gondolat vélve segít,
nos, összegezzük szerényen – nem csak ki hitet, kik
hisszük, s ha nem is a világ, vigasz olykor – egy szavunk lehet.*